

3.1 Kemunculan Kumpulan Etnik Cina di Persekutuan Tanah Melayu

Pada 1990, anggaran jumlah penduduk Semenanjung Malaysia ialah 14.6 juta orang. Pecahan mengikut kaum warganegara Malaysia yang berbangsa Cina adalah seramai 4.6 juta orang. Angka ini merangkumi 31.4% daripada jumlah anggaran seluruh penduduk Semenanjung Malaysia jangkaan 1990. Jumlah penduduk Malaysia (termasuk Sabah dan Sarawak) ialah seramai 17.9 juta orang. Orang Cina berjumlah 5.3 juta atau 29.5% daripada jumlah tersebut (sila lihat Jadual 3.1)(1).

Jadual 1.1: Anggaran Penduduk Malaysia Mengikut Kumpulan Etnik Bagi Tahun 1990

	Bil.(dlm ribu)	(%)
Sem. Malaysia	14,605.2	100.0
Melayu & B'putera Lain	8,493.0	58.1
Cina	4,579.2	31.4
India	1,441.1	9.9
Lain-lain	91.9	0.6
Sabah	1,517.4	100.0
Bumiputera	1,294.0	85.3
Cina	209.7	13.8
India	8.6	0.6
Lain-lain	5.1	0.3
Sarawak	1,754.6	100.0
Bumiputera	1,242.2	70.9
Cina	490.4	27.9
India	4.6	0.2
Lain-lain	17.4	1.0

(sumber: M'sian Info. Yearbook 1990-1, ms301)

Kesan terawal penetapan kaum Cina di sini adalah tidak jelas, tetapi telah terbukti penempatan komuniti Cina secara tetap di Melaka telah dikesan sejak lewat abad ke-16 lagi(2).

1. Malaysia, 'Information Malaysia 90-91 Yearbook', Berita Pub., P.J., 1990, ms. 301
2. Tan, Chee-Beng, 'Acculturation, Assimilation and Integration: The Case of the Chinese in Malaysia', dlm. 'Modernisasi dan Keperibadian Budaya Bangsa', U. Malaya, 10-12 Jan. 1983, ms. 1

Malah seawal 1436 sudah ada bukti-bukti ini. Namun demikian, kemasukan orang Cina secara besar-besaran ke Semenanjung Tanah Melayu hanya bermula selepas tahun 1874 dengan pengenalan dasar 'Pintu Terbuka' oleh pentadbir British(3). Ini adalah akibat langsung tujuan ekonomi dengan penemuan-penemuan dan pengusahaan lombong-lombong bijih timah di Perak(4).

3.2 Ciri-ciri Kependudukan Cina di Malaya Sebelum Perang Dunia II

Pendatang-pendatang awal sebelum abad ke-19 terlibat dalam perdagangan, manakala sebahagian besar yang datang selepas itu mempunyai kaitan dengan pekerjaan-pekerjaan melombong bijih timah. Kedatangan mereka telah dipercepatkan lagi dengan galakan pentadbir British. Sebahagian besar mereka yang datang pada ketika itu mengalami kedesakan hidup, khasnya di Kwantung, Fukiën, Hainan dan Kwangsi. Kesusahan yang dihadapi di negeri China telah mengakibatkan penghijrahan besar-besaran ke Malaya untuk mencari dan mengumpul kekayaan, dan seterusnya kembali semula ke negeri China(5).

Menurut Goh Cheng Teik, ciri-ciri kependudukan masyarakat Cina Malaya sebelum tercetusnya Perang Dunia Kedua, adalah berbentuk 'terapung' (floating population)(6). Sebelum 1870-an jumlah komuniti Cina yang terawal (di Melaka dan Pulau Pinang) tidak melebihi 50,000 orang; tetapi setelah lombong-lombong bijih timah dan ladang-ladang pertanian dibuka, lebih kurang 1,300,000 orang Cina didapati bekerja di tempat-tempat ini pada permulaan tahun

3. Ho, Seng-Ong, op. cit., ms. 32

4. Haris Md. Jadi, op. cit., ms. 5

5. Loc. cit.

6. Goh, Cheng-Teik, 'Integration in a Plural Society: The Chinese in Malaysia', Penang, Straits Echo Pr., 1978, ms. 7-10

1931(7). Pada peringkat awal, sebahagian besar daripada mereka telah dapat menyesuaikan diri dengan masyarakat tempatan, serta mempunyai tahap akulturasi yang tinggi; contohnya kumpulan Peranakan Cina Kelantan(8) dan Peranakan Cina Melaka atau Baba(9). Oleh kerana mereka yang datang pada lewat abad ke-19 berhijrah di bawah naungan penjajah dan dalam kelompok yang besar, maka mereka lebih cenderung untuk berkumpul dalam kumpulan sendiri(khasnya mengikut kumpulan dialek, misalnya Hokkien, Kantonis, Teochew dan sebagainya), dan wujud di dalam satu entiti sosial yang tersendiri (persatuan-persatuan dan kongsi-kongsi)(10). Kebebasan untuk hidup secara terapung ini disebabkan juga oleh keadaan ekonomi semasa; jika keadaan ekonomi baik, maka ramai yang datang. Ramai pula yang pulang ke China apabila keadaan ekonomi meleset. Sikap yang dipegang pada ketika itu ialah untuk 'mencari kekayaan sebelum pulang'(11).

Sebelum Perang Dunia Kedua setiap kelompok etnik mempunyai kesetiaan politik yang berlainan. Setiap kelompok etnik dikuasai oleh ketua-ketua sendiri; orang Melayu oleh ketua tradisional mereka; Sultan, pentadbir-pentadbir aristokrat, penghulu dan sebagainya. Kaum Cina pula dikuasai oleh ketua kongsi-kongsi gelap, persatuan suku (klan) atau kapitan-kapitan Cina(12). Selain itu, Malaya juga terbahagi kepada tiga entiti pentadbiran yang berlainan; Residen Besar untuk Negeri-Negeri Melayu Bersekutu, Pe-

7.Goh, Cheng-Teik, op.cit., ms. 7

8.Hanapi Dollah, 'Komuniti Cina di Kg.Mata Ayer, Kelantan: Satu Kajian Assimilasi Sosial Budaya dalam Masyarakat Berbilang Kaum', D.B.P.,K.L., 1986,ms. 298-328

9.Tan, Chee-Beng, op. cit., ms. 4-5

10.Goh, Cheng-Teik, op. cit., ms. 7

11.Loc.cit.

12.Ibid., ms. 9

nasihat British di Negeri-Negeri Melayu Tidak Bersekutu dan Gabenor British di Negeri-Negeri Selat. Keadaan ini tidak membenarkan kemunculan kesetiaan kepada entiti politik yang sama(13).

Kerajaan Manchu (1909) dan kemudiannya Kuomintang (1929) di China berpegang kuat kepada prinsip 'jus sanguinis'; iaitu kewarganegaraan melalui ikatan darah. Ini telah menyebabkan identiti kewarganegaraan China wujud di kalangan setiap orang yang bapanya seorang yang berketurunan darah China; tidak kira di mana seseorang itu dilahirkan dan diperbesarkan(14). Oleh itu, tidak hairanlah masyarakat Cina di Malaya pada masa itu mempunyai 'dwi-kewarganegaraan'; satu untuk negeri China dan satu untuk Malaya. Manifestasi fenomena dwi-kewarganegaraan ini jelas ketika berlakunya revolusi di China pada 1911 (sumbangan dan sokongan kewangan yang besar dihulurkan), dan Perang China-Jepun 1937 (pemboikotan barang-barang buatan Jepun) yang mana telah menanam semangat nasionalisme China di kalangan komuniti Cina Malaya.

3.3 Komuniti Cina Malaya Menjelang Kemerdekaan

Keadaan tersebut di atas berubah apabila ramai di antara yang datang mula menetap dan menggalakkan perkembangan sistem kekeluargaan yang biasa di kalangan komuniti Cina Malaya. Imbangan jantina yang pada awalnya mempunyai nisbah lelaki yang besar telah berubah pada tahun 1933, apabila kemasukan buruh lelaki China dikawal(15). Secara umumnya, nisbah wanita bagi setiap 1,000 orang lelaki Cina di Malaya dari 1921 ke 1970 adalah seperti berikut (Jadual 3.2):

13. Goh, Cheng-Teik, op. cit., ms. 7-8

14. Ibid., ms. 8

15. Ibid., ms. 20-1

Jadual 3.2: Imbangan Jantina Wanita Kepada Setiap 1,000 Orang Lelaki Cina Malaya/Malaysia Dari 1921 -1970

	Wanita	Lelaki
1921	355 orang	: 1,000 orang
1931	486 orang	: 1,000 orang
1947	815 orang	: 1,000 orang
1957	926 orang	: 1,000 orang
1970	987 orang	: 1,000 orang

(sumber: Goh Cheng Teik 1978:20, adapted)

Dengan sekatan-sekatan penghijrahan, imbangan jantina yang lebih baik serta bahagian komuniti Cina Malaya yang dilahirkan di Malaya meningkat dari 30% sebelum 1930 hingga 100% pada lewat tahun 1970-an (1931:31.2%, 1947:62.5%, 1957:74.5%, 1970:86.9% dan 1977:100%). Perubahan ini telah banyak mempengaruhi pembentukan masyarakat Cina Malaya. Kewarganegaraan Malaya yang diterapkan di bawah prinsip 'jus soli' juga telah menghakis sikap dwi-kewarganegaraan(16).

Prof.Wang Gung-Wu ada menyebut bahawa ciri-ciri identiti penduduk tempatan berketurunan Cina sebelum Perang Dunia Kedua adalah berbentuk 'historical'; iaitu kesedaran terhadap sistem kekeluargaan, asal-usul di negeri China yang telah membentuk dialek yang berlainan serta kebanggaan dengan 'Tradisi Tamadun Besar China'(Great Tradition of China's Civilization)(17). Namun setelah tamatnya perang, semangat nasionalisme China menguasai jiwa orang-orang Cina tempatan, dan ini telah mengakibatkan sikap anti-kolonial yang mendadak seperti penglibatan dalam Parti Komunis Malaya(18).

16.Goh, Cheng-Teik, *op. cit.*, ms. 24-5

17.Wang, Gung-Wu, 'The Study of Chinese Identities in Southeast Asia', dlm. 'Southeast Asian Chinese Since World War II',

Cushman J., Wang Gung-Wu(ed.), Hong Kong Univ.Pr.1988, ms. 2

18.*Ibid.*, ms. 3

Kebangkitan pergerakan komunis pada zaman darurat (1948-1960) telah mempercepatkan lagi penyerapan kaum Cina sebagai warganegara Malaya(19). Ini dicapai melalui usaha-usaha pemimpin-pemimpin Cina bukan komunis mencari kesefahaman dan kerjasama politik dengan pemimpin Melayu. Usaha-usaha ini kemudiannya menghasilkan Perikatan di antara United Malays National Organization (UMNO) dan Malayan Chinese Association (MCA) yang menuntut kemerdekaan daripada pemerintah British bersama Malayan Indian Congress (MIC) (20).

3.4 Masyarakat Cina Malaysia Kini

Sehingga hari ini, kelompok etnik Cina masih banyak berpegang kepada unsur-unsur tradisi, dari pemujaan nenek moyang, ke perayaan-perayaan yang berasal dari China seperti perayaan Tahun Baru, Chap Goh Meh, Ching Ming, Kueh Bulan dan lain-lain. Kesemua ini memperlihatkan kesinambungan peninggalan nenek-moyang mereka(21). Dari segi agama, majoritinya adalah penganut agama Buddha, iaitu 96.2%. Angka ini termasuk mereka yang mengikuti amalan Taoisme dan Confusianisme. Terdapat juga sebilangan kecil (kurang dari 200,000 orang) yang menganuti agama Kristian dan Islam(22).

Secara geografi, masyarakat Cina di Malaysia masih lagi banyak tertumpu di kawasan pantai barat Semenanjung Malaysia, khasnya di kawasan-kawasan bandar. Pola yang sama juga terdapat di Sabah dan Sarawak(23).

19.Chai, Hon-Chan, op. cit., ms. 9

20.Haris Md. Jadi, op. cit., ms. 42

21.Information Malaysia, op. cit., ms. 93

22.Ibid., ms. 83-4

23.Ibid., ms. 97

Walaupun Dasar Ekonomi Baru cuba mengikis identiti etnik dengan jenis kerjaya, komuniti Cina masih merupakan golongan terbesar dalam bidang-bidang jualan, pemasaran dan perkhidmatan kewangan (lihat Lampiran 3A).

3.5 Pendidikan Cina dan Sistem Pelajaran Malaysia

Sejak dahulu lagi pendidikan merupakan saluran utama untuk mencapai tahap mobiliti dan status sosial yang tinggi di China. Seseorang yang berpendidikan tinggi disanjung dan dihormati. Mereka juga sering diangkat menjadi pentadbir sesebuah kawasan atau negeri(24). Oleh itu, orang Cina di seluruh dunia terkenal dengan kesungguhan mereka terhadap pendidikan(25).

3.6 Sekolah Cina Awal di Persekutuan Tanah Melayu

Sekolah Cina pertama di Malaysia boleh dikesan sejak 1815(26). Ia dikenali sebagai sekolah 'corak lama' (old style) yang tidak mempunyai keseragaman dari segi bahan pembelajaran. Sekolah corak lama ini lebih menekankan penghafalan karya-karya kesusasteraan China kuno yang panjang(27). Sekolah-sekolah ini tidak melebihi 20 orang murid yang ditempatkan di dalam sebuah dewan awam, kuil, ataupun di rumah seorang ketua. Pengajar biasanya terdiri daripada bekas guru yang telah bersara yang juga menjalankan tugas-tugas lain seperti doktor, tukang telek nasib dan juga sebagai pembaca dan penulis surat(28).

24. Kuo, P.W., 'The Chinese System of Public Education 1915', dlm.

'Education', Ency. Britannica, vol. 7, USA., 1973, ms. 1013-4

25. Tan, Koon-Swan, et al., 'Malaysian Chinese: Towards National Unity', P.J., Eastern Univ. Pr., 1982, ms. 37

26. Kua, Kia-Soong, 'The Chinese Schools of Malaysia: A Protean Saga', P.J., Eagle Trading., 1985, ms. 1

27. Loh, Fook-Seng, 'Seeds of Seperatism: Educational Policy in Malaya 1874-1940', Oxford Univ. Pr., K.L., 1975, ms. 36

28. Loc.cit.

Sekolah-sekolah Cina berbentuk 'moden' yang muncul selepas 1903 mempunyai kurikulum yang seragam dan keadaanya lebih baik dari sekolah corak lama (sila lihat Lampiran 3B untuk kurikulum sekolah Cina yang telah diseragamkan).

Segala pembiayaan sekolah-sekolah ini ditanggung sepenuhnya oleh komuniti Cina sendiri melalui persatuan perniagaan dan klan, kerana tiada sebarang bantuan disalurkan kepada sekolah-sekolah ini dari pihak penjajah (bantuan hanya bermula pada tahun 1930-an)(29). Ini menyebabkan penyelenggaraan sekolah-sekolah tidak memuaskan; bangunan serta alat pembelajarannya buruk dan tidak mencukupi. Tenaga pengajarnya juga tidak terlatih atau berkelayakan dan bahasa pengantarnya dalam berbagai-bagai dialek(30). Hanya pada tahun 1917, baru diperkenalkan bahasa pengantar 'kuo-yu', iaitu bahasa 'kebangsaan' (Mandarin).

Semenjak kebangkitan Revolusi China 1911, sekolah-sekolah Cina di Persekutuan Tanah Melayu (P.T.M.) turut merasa bahang nasionalisme China dan dituduh menjadi pusat menyemarakkannya (31). Tuduhan ini sememangnya berasas kerana guru-gurunya dilahirkan dan menerima pendidikan di China. Oleh kerana itu pendidikan yang disediakan adalah menerusi pengalaman negeri China. Kurikulum pendidikan Cina di P.T.M. juga berasaskan buku teks yang diimpor daripada China. Seterusnya, pengajaran di sekolah tersebut adalah terlalu asing kerana tidak berlatar-belakangkan P.T.M. Ini telah menggalakkan lagi kesedaran China yang terasing dari

29. Ho, Seng-Ong, op. cit., ms. 40

30. Ibid., ms. 52-3

31. Loh, Fook-Seng, op. cit., ms. 41

pengalaman tempatan(32).

3.7 Permulaan Campurtangan British Dalam Pendidikan Cina

Pergerakan Kuomintang yang mengkibarkan propaganda anti-kolonialisme di sekolah-sekolah Cina pada tahun 1920-an telah menimbulkan rasa kluatir pihak penjajah British terhadap akibat yang bakal dibawa oleh arus nasionalisme China ini. Keadaan ini bertambah runcing dengan pertambahan jumlah bilangan sekolah vernakular Cina. Pada 1924, jumlah bilangan sekolah-sekolah Cina ialah 564 buah dan jumlah pelajarnya 22,476 murid. Bilangannya bertambah menjadi 1,388 buah sekolah dan 193,340 orang murid pada 1947(33). Penjajah British mula campurtangan pendidikan Cina melalui pengenalan Enakmen Pendaftaran Sekolah yang berkuatkuasa pada tahun 1920. Tujuan enakmen ini ialah membendung kegiatan politik di sekolah Cina dengan memberi bantuan kewangan. Dengan bantuan ini, ia berharap dapat membenteras penyebaran pemikiran nasionalisme China melalui penyeliaan inspektor pendidikan ke atas sekolah-sekolah yang menerima bantuan(34)

Usaha-usaha campurtangan British mengawal kegiatan-kegiatan sekolah Cina tidak begitu berkesan. Ini kerana terdapat berbagai bentuk sekolah Cina di F.T.M. pada waktu itu. Sehingga 1947, hanya 2 buah sekolah vernakular Cina yang dikelolakan oleh pihak British, manakala yang lain dikendalikan oleh badan-badan lain seperti komuniti, orang perseorangan dan lain-lain (lihat Jadual 3.3).

32. Purcell, op. cit., ms. 102

33. Ho. Seng-Ong, op. cit., ms. 58

34. Kua, Kia-Spong, op. cit., ms. 35

Terdapat empat jenis sekolah vernakular Cina yang utama pada tahun 1947. Ini meliputi sekolah kerajaan, sekolah kelolaan komuniti, sekolah mission dan sekolah swasta (yang dikelolakan oleh guru sendiri) (35).

Jadual 3.3: Jenis-jenis Sekolah Vernakular Cina di Persekutuan Tanah Melayu, 1947

Jenis Sekolah	Bil. Sek.	Bil. Murid	Bil. Guru
Sekolah Kerajaan	2	514	16
Sekolah Komuniti	1,119	171,493	4,812
Sekolah Mission	38	5,056	167
Sekolah Swasta	50	4,710	129
Sekolah Swasta Lama	15	746	26
Sekolah Malam	164	10,821	542
Jumlah	1,388	193,340	5,692

(sumber: Cheeseman; Annual Report on Education in the Malayan Union 1947, p.131-2)

Huluran bantuan kewangan oleh pemerintah British kononnya untuk kemajuan sekolah-sekolah Cina, sebenarnya merupakan satu muslihat untuk mengawal kegiatan sekolah Cina (36). Sekolah-sekolah yang ingin menerima bantuan ini harus membenarkan penyeliaan; di mana sekolah-sekolah yang didapati terlibat dalam aktiviti politik akan dinafikan pendaftaran dan bantuan (37). Diskriminasi dalam pembahagian bantuan yang begitu kecil dari tahun 1924 hingga 1938 (lihat Jadual 3.4) ini membuktikan bahawa kerajaan British tidak bersungguh-sungguh, sebaliknya mempunyai niat untuk menggunakan bantuan ini untuk mengawal sekolah-sekolah Cina serta

35. Ho, Seng-Ong, op. cit., ms. 58

36. Loh, Fook-Seng, op. cit., ms. 93

37. Kua, Kia-Soong, op. cit., ms. 35

memundurkannya (38).

Jadual 3.4: Bantuan Kewangan Persekutuan Kepada Sekolah-sekolah Cina (1924-1938)

Tahun	Jumlah Bantuan Utk Sekolah Cina		@Jumlah Perbelanjaan Utk Pendidikan
	Jumlah	% drp @	Jumlah
1924	\$ 33,000	1.6	\$2,020,000
1925	\$ 39,000	1.7	\$2,290,000
1927	\$ 48,000	1.8	\$2,700,000
1928	\$ 56,000	1.9	\$2,970,000
1929	\$ 74,000	3.2	\$2,290,000
1930	\$ 78,000	3.2	\$2,420,000
1932	\$ 81,000	2.8	\$2,930,000
1933	\$ 78,000	2.9	\$2,650,000
1935	\$ 80,000	3.0	\$2,670,000
1937	\$158,000	4.2	\$3,770,000
1938	\$195,000	5.1	\$3,800,000

sumber: Loh Fook Seng, 1975, 93 (adapted)

Pemberian bantuan yang begitu kecil merupakan salah satu daripada polisi 'anglicisation' penjajah British. Tumpuan diberi kepada sekolah-sekolah vernakular Inggeris supaya lebih banyak sekolah Inggeris dibuka, dan ditawarkan pendidikan percuma untuk menarik murid-murid dari sekolah Cina masuk ke sekolah Inggeris (39). Pada masa yang sama, bantuan yang kecil untuk sekolah Cina ini diharap akan membawa kepada pemulauan dan kekurangan kecenderungan untuk mempelajari pendidikan Cina (40). Tujuan tidak menggalakkan pendidikan vernakular, menurut Furnivall, ialah untuk mengikis pandangan luar yang masih menganggap 'China dan India sebagai tanahair' (41).

38. Kua, Kia-Soong, op. cit., ms. 42-3

39. Ibid., ms. 34

40. Ibid., ms. 43

41. Furnivall, 'Colonial Policy & Practises: A Comparative Study of Burma and Netherlands India', Cambridge Univ. Pr., 1948, ms. 34

3.8 Kearah Pembentukkan Dasar Pelajaran di Malaya

Sebelum tercetusnya Perang Dunia Kedua, pemerintah British telah mula menilai dasar pendidikan dengan tujuan menggubal suatu dasar lain yang dapat memupuk kesefahaman di kalangan penduduk yang berbagai etnik. Dalam tahun 1940-an misalnya, lima daripada setiap enam orang murid di Malaya mendaftar di sekolah-sekolah vernakular Melayu, Cina dan Tamil. Keadaan ini tidak menggalakkan kesedaran kewarganegaraan yang sama di kalangan anak-anak berlainan etnik(42). Misalannya pendaftaran murid-murid Melayu di sekolah vernakular Melayu pada tahun 1930-an ialah 34,000, manakala yang mendaftar di sekolah Inggeris cuma 3,000. Bagi murid-murid Cina, 22,000 mendaftar di sekolah Cina dan hanya 9,000 di sekolah Inggeris. Begitu juga dengan murid-murid India yang mana seramai 12,000 orang murid memasuki sekolah vernakular Tamil dan hanya 5,000 sahaja di sekolah Inggeris (43). Sistem pendidikan Malaya sehingga waktu itu gagal untuk membawa masyarakat ke satu arah yang dapat mengintegrasikan masyarakat berbilang kaum di Malaya (44).

3.9 Laporan Barnes

Selepas Perang Dunia Kedua, pemerintah British mulakan usaha untuk menghapuskan pendidikan vernakular selain daripada vernakular Melayu supaya dapat membentuk satu sistem pendidikan yang satu (unified)(45). Satu jawatankuasa yang terdiri daripada lima orang Eropah dan sembilan orang Melayu telah dibentuk pada Jun 1950. Jawatankuasa ini diketuai oleh En.L.J.Barnes. Laporan

42.Ho, Seng-Ong, op. cit., ms. 167-8

43.Loh, Fook-Seng, op. cit., ms. 136-45

44.Ho, Seng-Ong, op. cit., ms. 171

45.Kua, Kia-Soong, op. cit., ms. 59

Barnes mencadangkan satu dasar pendidikan yang(46);

- i. menyediakan pelajaran percuma dalam bahasa Inggeris dan Melayu, selama 6 tahun untuk kanak-kanak semua kaum yang berumur 6-12 tahun,
- ii. memperkenalkan satu jenis sekolah rendah yang terbuka kepada semua bangsa dengan guru yang terdiri daripada berbagai bangsa,
- iii. pelajaran peringkat menengah hanya akan diadakan di dalam bahasa Inggeris sahaja dengan memberi peluang untuk mempelajari bahasa-bahasa lain dan
- iv. setiap sekolah vernakular komuniti lain harus dihapuskan dan digantikan dengan satu sistem persekolahan Jenis Kebangsaan (47)

Cadangan Laporan Barnes ialah untuk menafikan pengiktirafan sekolah-sekolah vernakular, dan pada masa yang sama bertujuan menghasilkan murid-murid yang boleh bertutur dalam dua bahasa apabila sampai ke peringkat umur 12 tahun(48).

Laporan ini telah mendapat tentangan yang sangat kuat daripada masyarakat Cina. Setiap persatuan klan di seluruh Malaya telah bersatu dan bekerjasama untuk mempertahankan kewujudan sekolah Cina(49). Dengan terang, laporan ini dilihat sebagai usaha pihak British untuk menghentikan pembelajaran budaya Cina, kerana isu bahasa dan pendidikan dianggap sebagai identiti utama mereka(50). Kemarahan ini juga membangkitkan semula reaksi kaum Cina terhadap sikap sangsi British yang menuduh sekolah-sekolah Cina menjadi pusat penyebaran fahaman komunis dan semangat nasionalisme Kuomintang(51). Sentimen identiti ke-Cina-an seterusnya dikuatkan lagi akibat dari ini.

-
46. Haris Md. Jadi, op. cit., ms. 30
47. Kua, Kia-Soong, op. cit., ms. 60
48. Haris Md. Jadi, op. cit., ms. 32-3
49. Kua, Kia-Soong, op. cit., ms. 64
50. Tan, Chee-Beng, op. cit., ms. 142
51. Chai, Hon-Chan, op. cit., ms. 21

3.10 Laporan Fenn-Wu

Untuk mententeramkan kemarahan kaum Cina, pihak British seterusnya menjemput dua orang pegawai, Dr. William P. Fenn, seorang pendidik Cina yang berasal dari Amerika Syarikat, dan Dr. Wu Teh-Yao, seorang pegawai dari Pertubuhan Bangsa-Bangsa Bersatu, pada bulan Januari 1951 untuk mengkaji pendidikan Cina di Malaya. Laporan Fenn-Wu mencadangkan;

- i. pendidikan dan budaya Cina tidak harus dihalang,
- ii. sistem pendidikan Cina menyediakan pembelajaran bahasa Melayu dan Inggeris, supaya pelajar-pelajar Cina fasih dalam dua atau ketiga-tiga bahasa,
- iii. sekolah Cina tidak boleh dihapuskan kecuali dengan kemahuan komuniti Cina itu sendiri dan
- iv. dasar pendidikan harus ditujukan ke arah integrasi pendidikan Cina ke dalam Sistem Pendidikan Kebangsaan, tanpa mengancam kedudukan sekolah tersebut.

Laporan ini telah mencerminkan pendapat seluruh komuniti Cina, dengan mempertahankan pendidikan dan kebudayaan Cina. Pandangan yang diketengahkan ialah, bahawa proses kesefahaman budaya hanya boleh berlaku secara beransur-ansur dengan sendirinya tanpa sokongan luar (52).

3.11 Laporan Razak

Setelah kejayaan Parti Perikatan dalam pilihanraya pertama pada tahun 1955, Dato' Abdul Razak Bin Hussein, Menteri Pelajaran pada ketika itu telah mengetuai satu jawatankuasa yang ditubuhkan pada 4hb. September 1955. Tujuannya untuk membentuk satu sistem pelajaran yang baru bagi negara yang bakal mencapai kemerdekaan. Jawatankuasa ini telah menghasilkan Laporan Jawatankuasa Pelajaran 1956; atau lebih dikenali sebagai Laporan Razak.

Secara umumnya, Laporan Razak bersikap akomodatif kerana ia

52. Haris Md. Jadi, op. cit., ms. 35

guga memenuhi permintaan masyarakat berbagai etnik. Namun demikian Laporan ini mencadangkan supaya bahasa Melayu dijadikan bahasa kebangsaan sambil mengekal dan mempertahankan pertumbuhan bahasa vernakular lain. Falsafahnya ialah memperkembangkan kebudayaan, sosial, ekonomi dan politik generasi muda masyarakat Melayu supaya dapat mencapai integrasi nasional(53).

Laporan ini juga telah mencadangkan pengubahsuaian serta penyelarasan kurikulum sekolah-sekolah vernakular Melayu, Cina Inggeris dan Tamil (Lampiran 3C). Di antara perkara-perkara penting yang terkandung di dalam Laporan ini ialah:

1. hanya 2 bentuk sekolah sahaja; sekolah swasta dan sekolah bantuan kerajaan; bantuan kepada sekolah kerajaan haruslah seragam di peringkat negeri dan persekutuan,
2. semua sekolah rendah yang wujud akan ditukarkan menjadi sekolah Kebangsaan yang menggunakan bahasa Melayu sebagai bahasa pengantar, manakala sekolah-sekolah vernakular Inggeris, Cina dan Tamil akan menjadi sekolah Jenis Kebangsaan dengan menggunakan bahasa vernakular masing-masing sebagai bahasa pengantar,
3. kesemua guru menerima latihan yang sama,
4. bahasa Inggeris dan Melayu dijadikan matapelajaran wajib di peringkat rendah, menengah, dengan peluang mempelajari bahasa-bahasa lain diberikan,
5. hanya satu jenis sekolah menengah sahaja diadakan, yang terbuka kepada semua kaum melalui pemilihan, satu silibus yang selaras dan kurikulum yang membenarkan pembelajaran kesemua bahasa dan kebudayaan yang terdapat di negara ini dan
6. jadual waktu yang selaras dan kandungan silibus yang mempunyai orientasi nasional harus menjadi teras dalam dasar pendidikan yang akan memenuhi aspirasi kesemua kelompok etnik(54).

Berdasarkan Laporan Razak ini Rang Undang-Undang Pelajaran 1957 digubal. Namun demikian, terdapat beberapa kekurangan di dalamnya. Oleh itu pada bulan Febuari 1960, satu Jawatankuasa yang mengkaji semula dasar pelajaran telah ditubuhkan(55).

1. Haris Md. Jadi, op. cit., ms. 35

2. Solomon, J.S. The Development of Bilingual Education in Malaysia, P.U.J., Pelanduk Pub., ms. 42-3

3. Haris Md. Jadi, op. cit., ms. 69

3.12 Laporan Rahman Talib

Selepas sahaja Pilihanraya Umum 1959, satu jawatankuasa yang terdiri daripada tiga orang ahli M.C.A., seorang ahli M.I.C. dan empat orang ahli U.M.N.O., diketuai oleh Menteri Pelajaran Abdul Rahman Talib ditubuhkan untuk mengkaji semula Laporan Razak(56).

Secara umumnya, perubahan dan pengubahsuaian yang ditekankan oleh Laporan Rahman Talib meliputi(lihat Lampiran 3D):

- i. pendidikan percuma di semua peringkat sekolah rendah,
- ii. umur penamatan sekolah dilanjutkan dari 12 hingga 15 tahun, iaitu peningkatan secara automatik dari darjah 1 hingga tingkatan 3,
- iii. peperiksaan penilaian diadakan di peringkat sekolah rendah,
- iv. pemilihan dan pembukaan peluang untuk murid-murid mengikuti pendidikan vokesyenal dan teknikal,
- v. penukaran bahasa pengantar bahasa Inggeris di peringkat rendah dan menengah ke bahasa Malaysia dan
- vi. sekolah menengah aliran Cina diberi pilihan sama ada bertukar ke sekolah aliran Inggeris(Jenis Kebangsaan dan terima bantuan kewangan) atau menjadi sekolah swasta.(57)

3.13 Reaksi Komuniti Cina Terhadap Dasar Pelajaran

Sebelum Ordinan Pelajaran 1957, sekolah-sekolah vernakular mempunyai kurikulum, kualiti pelajaran dan orientasi kebudayaan yang berbeza. Oleh kerana itu, pandangan dunia yang digalakkan adalah mengekalkan budaya sendiri(58).

Sebagai usaha kerajaan mengikis orientasi budaya yang berbeza ini dan seterusnya membentuk perpaduan, pelaksanaan Dasar Pelajaran menerusi Laporan Razak, Rahman Talib dan seterusnya Laporan Jawatankuasa Kabinet 1974, telah membentuk satu keserasian, menurut Laporan Jawatankuasa Kabinet:

10. Hua, Via-Song, op. cit., ms. 103
11. Adaris Md. Jadi, op. cit., ms. 91
12. Chai, Hon-Chan, op. cit., ms. 26

"...kurikulum sekolah dan perpaduan adalah berkait rapat; kurikulum bantu membentuk keperibadian dan perwatakan murid yang baik yang boleh bawa ke arah perpaduan. Murid-murid sekolah dari semua kaum dan lapisan masyarakat mengikuti kurikulum yang seragam melalui sukatan pelajaran yang sama kandungannya, kegiatan-kegiatan luar bilik darjah yang sama dan ambil peperiksaan awam yang sama." -- perenggan 116(59).

Reaksi komuniti Cina terhadap Laporan Razak, yang mana menurut Ketua Jiao Zong (United Chinese School Teacher's Association of Malaya) pada waktu itu, En.Lim Lian Geok, sebagai "hanya memeringkankan pendidikan Inggeris dan Melayu tanpa memperdulikan pendidikan Cina"(60). Ini adalah jelas dimana peperiksaan awam peringkat rendah, menengah dan peperiksaan perguruan yang diadakan hanya di dalam bahasa Inggeris; ini dilihat sebagai pelanggaran besar laporan itu sendiri yang menyatakan keadilan kepada semua bahasa ibunda(61). Sebilangan besar pelajar yang terdidik dalam pendidikan Cina telah memboikot peperiksaan ini sebagai bantahan.

Sekolah-sekolah menengah Cina juga banyak yang terdesak untuk akur kepada Pengarah Pendidikan Persekutuan, di mana sekiranya sekolah-sekolah ini inginkan bantuan kewangan, mereka harus menukar menjadi sekolah Jenis Kebangsaan; ini melibatkan penukaran bahasa pengantar dan kurikulum selaras dengan kehendak kerajaan(62). Ini juga ditafsirkan sebagai satu lagi langkah kerajaan untuk menghapuskan sekolah-sekolah Cina(63).

Laporan Rahman Talib juga mendapat tentangan yang kuat dari komuniti Cina, khasnya ketua-ketua parti politik yang

19. Malaysia, Kementerian Pelajaran, 'Laporan Jwb. Kuasa Kabinet Mengkaji Perlaksanaan Dasar Pelajaran 1979', k.L., ms. 67

20. Ibid., ms. 87

21. Ibid., ms. 88-9

22. Ibid., ms. 90

23. Ibid., ms. 92

berpendidikan Cina (contohnya Parti Buruh) yang melihat laporan ini sebagai melanggar Perlembagaan Persekutuan, Artikel 152, (yang mempertahankan hak pembelajaran dan penggunaan bahasa-bahasa lain), Laporan Razak Bab 1, Para 1 (yang mempertahankan hak pendidikan dan kebudayaan komuniti-komuniti lain), dan juga manifesto Parti Perikatan yang menjamin kedudukan bahasa, kesusasteraan dan kebudayaan bukan Melayu(64).

Secara umumnya pemimpin-pemimpin Cina tidak membantah penerimaan Bahasa Melayu sebagai bahasa kebangsaan(65). Tetapi apa yang ditakuti oleh komuniti Cina pada ketika itu ialah penyingkiran bahasa Cina daripada Sistem Pelajaran Kebangsaan. Kekhawatiran ini dimanifestasikan menerusi desakan pemimpin-pemimpin Cina untuk menjadikan bahasa Cina sebagai salah satu daripada bahasa rasmi Malaya; untuk menjamin pengekalan bahasa tersebut(66)

Pembekuan bantuan kewangan untuk sekolah-sekolah menengah Cina sejak 1961 telah menunjukkan pendirian kerajaan yang tegas untuk membentuk sistem dwi-bahasa, iaitu bahasa Melayu dan Inggeris di semua sekolah peringkat menengah. Majoriti sekolah menengah Cina telah akur kepada penukaran ini atas desakan masalah kewangan. Walaupun demikian, proses penukaran ini dilihat sebagai satu usaha menghapus budaya dan bahasa Cina(67), dan bukan sebagai masalah penerimaan atau pengajaran bahasa kebangsaan di sekolah Cina. Satu lagi usaha yang cuba memperoleh pengiktirafan untuk sekolah-sekolah Cina peringkat menengah telah disalurkan

64. Vasil, R.K., 'Politics in a Plural Society', S'pore, Oxford Univ. Pr., 1971, ms 136

65. Chai, Hon-Chan, op. cit., ms. 23

66. Ibid., ms. 145

67. Ibid., ms. 40

menerusi permintaan pembinaan Universiti Merdeka, yang dirancang untuk menerima dan menyediakan pendidikan tinggi bagi pelajar-pelajar lepasan sekolah Cina(68).

Langkah-langkah kerajaan untuk membatalkan sekolah vernakular Inggeris dan penukaran penuh sekolah-sekolah tersebut kepada sekolah Kebangsaan yang menggunakan Bahasa Malaysia sebagai bahasa pengantar telah mengakibatkan pola pendaftaran berubah corak di kalangan murid-murid Cina (lihat Jadual 3.5).

Jadual 3.5: Pola Pendaftaran di Sekolah Rendah Bantuan Melayu, Inggeris dan Cina Dari 1947-1975

Tahun	Sek.Melayu	Sek.Inggeris	Sek.Cina
1947	164,528(43.0%)	45,174(11.8%)	139,191(36.4%)
1957	441,567(47.3%)	130,360(14.0%)	310,458(33.3%)
1967	591,560(45.0%)	289,056(22.0%)	355,771(27.0%)
1975	971,923(61.2%)	53,598(3.4%)	480,984(30.3%)

(sumber: Malaysia, Kementerian Pendidikan, Bah.Perancang dan Penyelidikan Pendidikan)

Pada tahun 1947, jumlah pendaftaran pelajar di ketiga-tiga sekolah vernakular Melayu, Inggeris dan Cina ialah seramai 348,893 orang. Angka ini bertambah menjadi 882,385 pada tahun 1957. Pada 1967 pula, ia bertambah menjadi 1,236,387 orang. Seterusnya pada 1975, seramai 1,506,505 orang.

Sekiranya diteliti secara terperinci, akan didapati bahawa untuk sekolah vernakular Melayu, angkanya bertambah dari satu tahap ke satu tahap yang berikutnya. Ini adalah akibat Dasar Pelajaran yang menekankan pendidikan rendah percuma bagi semua kanak-kanak yang berumur di antara 6-12 tahun. Tahap 1967-1975

68.Haris Md. Jadi, op. cit., ms. 157-8

memperlihatkan pertambahan pendaftaran yang begitu besar di sekolah ini. Ini kerana kesan langsung dari penukaran sekolah-sekolah vernakular Inggeris ke sekolah Kebangsaan.

Sekolah vernakular Inggeris menerima sambutan yang amat baik bermula dari awal tahap 1947-1967. Ini adalah kerana pendidikan Inggeris merupakan satu mekanisme yang sangat baik untuk mempercepatkan mobiliti sosial pada waktu itu(69). Pertambahan pendaftaran di sekolah-sekolah Inggeris ini disebabkan oleh ramai kanak-kanak Cina dihantarkan ke sekolah ini (kejatuhan peratus pendaftaran di sekolah Cina membuktikan ini). Tetapi setelah tahap itu, pendaftaran di sekolah ini menurun pada lewat tahun 1960-an dan pada 1975, hanya 53,598 orang murid sahaja yang tinggal (kejatuhan seramai 235,558 orang murid dari 1967). Ini adalah kerana, sejumlah besar murid Cina yang 'bakal' didaftarkan ke sekolah ini telah memilih sekolah vernakular Cina akibat daripada penukaran sekolah Inggeris ke sekolah Melayu(70).

Pola yang sama juga boleh dilihat berlaku di sekolah vernakular Cina. Sekolah-sekolah Cina telah mengalami kejatuhan peratusan murid di antara 1947 dan 1967; walaupun angka pendaftaran bertambah. 'Kempen Unggun' (Torch Campaign) yang dianjurkan oleh komuniti Cina untuk menggalakkan ibubapa menghantar anak-anak ke sekolah Cina pada awal tahun 1950-an(71) telah menghasilkan pendaftaran yang tinggi di antara tahun 1947 dan 1957 (pertambahan seramai 171,267 orang untuk tempoh itu), namun peratusan tetap berkurangan (36.4% pada 1947 ke 33.3% pada 1957).

69. Haris Md. Jadi, op. cit., ms. 18

70. Ho, Seng-Onq, op. cit., ms. 32

71. Kua, Kia-Soong, op. cit., ms. 93

Penurunan peratusan ini adalah kerana semakin ramai murid-murid Cina didaftarkan ke dalam sekolah Inggeris, tetapi apabila sekolah Inggeris ini mula dimansuhkan, murid-murid Cina membanjiri sekolah-sekolah vernakular Cina pada awal tahun 1970-an.

Fasang-surutnya pendaftaran di sekolah Cina ini bukanlah diakibatkan oleh 'kemajuan' sekolah-sekolah ini, tetapi lebih kepada sentimen identiti etnik yang dirasakan terancam oleh langkah-langkah kerajaan yang dilihat sebagai 'mendiskriminasikan'(72). Sementara itu, komuniti Cina terpaksa juga menyesuaikan diri mereka dengan suasana baru selepas pelaksanaan Dasar Ekonomi Baru pada tahun 1971(73), yang mana telah menguatkan lagi perasaan ketidak-puasan dan deprivasi mereka, khasnya dalam isu-isu pendidikan dan budaya Cina(74). Reaksi negatif terhadap pendaftaran di sekolah-sekolah Kebangsaan sehingga kini (iaitu 88% daripada murid-murid Cina didaftarkan di sekolah Cina)(75) membuktikan sentimen identiti etnik yang semakin kuat dan sikap 'defensive psychology' komuniti Cina terhadap kerajaan(76).

3.14 Pendidikan Cina di Malaysia Kini

Pendidikan Cina peringkat rendah, khasnya selepas pengenalan Kurikulum Baru Sekolah Rendah (KBSR), adalah seragam dengan pendidikan kebangsaan dari segi kurikulum, jadual waktu, peperiksaan penilaian, latihan dan kelayakan guru. Yang membezakannya ialah

72.Chua, David, 'The Chinese Education and Cultural Vision', dlm. Ling Liong-Sik, et al.(ed.), 'The Future of Malaysian Chinese', Kuala Lumpur, M.C.A., 1988, ms. 60

73.Ambrin Buang, op. cit., ms. 13

74.Chua, David, op. cit., ms. 58

75.Loh, Kok-Wah, 'The Socio-economic Basis of Ethnic Conciousness The Chinese in Malaysia in the 1970s', dlm. 'Moernisasi dan Keperibadian Budaya Bangsa', Univ.Malaya, 10-12 Jan.1983, ms. 19

76.Tan, Chee-Beng, 'Nation Building..', op. cit., ms. 145

bahasa pengantarnya dalam bahasa Mandarin, manakala Bahasa Malaysia dan Inggeris adalah subjek wajib.

Selepas tamat darjah enam, murid-murid sekolah Cina mempunyai dua pilihan; sama ada mengikuti sekolah menengah kebangsaan atau mengikuti sekolah menengah swasta Cina. Untuk melanjutkan pelajaran di sekolah menengah kebangsaan, murid-murid ini harus mengikuti kelas peralihan selama satu tahun sebagai penyediaan. Syarat ini dikecualikan bagi mereka yang memperolehi 6A dalam peperiksaan penilaian KBSR (lihat Lampiran 3E untuk tinjauan sistem pendidikan Malaysia).

3.15 Pendidikan di Johor Bahru, Johor

Terdapat sejumlah 81 buah sekolah rendah di Johor Bahru. 53 buah daripada jumlah ini ialah sekolah Kebangsaan, 19 buah sekolah Jenis Kebangsaan Cina, 9 buah Jenis Kebangsaan Tamil. Jumlah murid keseluruhannya pada tahun 1989 ialah 56,754 orang dan 1991 ialah 61,656 orang. Pada tahun 1989, terdapat 33,167 orang murid di sekolah Kebangsaan, 21,405 orang murid di sekolah Jenis Kebangsaan Cina dan 2,182 di sekolah Jenis Kebangsaan Tamil. Tahun 1991 terdapat 35,904 orang, S.R.J.K.Cina 22,579 orang dan S.R.J.K.Tamil 3,173 (Jadual 3.6).

Jadual 3.6: Bilangan Murid Mengikut Jenis Sekolah di Johor Bahru 1989 dan 1991

	1989		1991	
	Bil.Sek.	Bil.Murid	Bil.Sek.	Bil.Murid
S.R.Kebangsaan	53	33,167	53	35,904
S.R.J.K. Cina	19	21,405	19	22,579
S.R.J.K. Tamil	9	2,182	9	3,173
Jumlah	81	56,754	81	61,656

(sumber: Jabatan Pendidikan Johor: Laporan Tahunan 1989 & 1991)

Di kawasan perumahan Larkin, terdapat empat buah sekolah rendah: Sekolah Rendah Kebangsaan Larkin 1 & 2, Sekolah Jenis Kebangsaan Cina Foon Yew 3 & 5. Sekolah yang terlibat dalam kajian ini ialah Sekolah Foon Yew 3, dan Sekolah Larkin 1 & 2. Bilangan murid dan pecahan mengikut kumpulan etnik di sekolah-sekolah ini adalah seperti berikut:

Jadual 3.7: Bilangan Murid Mengikut Kumpulan Etnik Sekolah-sekolah S.R.K.Larkin 1 & 2, dan S.R.J.K.C.Foon Yew 3 & 5 pada 1991

		Melayu	Cina	India	Lain-lain	Jumlah
S. R. K.	Larkin 1	676	27	72	97	870
S. R. K.	Larkin 2	896	17	73	2	968
S.R.J.K.C.	Foon Yew 3	9	1,907	3	0	1,919
S.R.J.K.C.	Foon Yew 5	23	1,844	8	0	1,875

Sumber: Carta Pendaftaran Murid S.R.K.Larkin 1 & 2, S.R.J.K.C.Foon Yew 3 & 5, 1991)

Jadual 2.7 menunjukkan perbezaan yang sangat besar dalam bilangan jumlah murid. S.R.J.K.C.Foon Yew 1 & 3, masing-masing mempunyai hampir 2,000 orang murid, tetapi S.R.K.Larkin 1 & 2 hanya ada hampir 1,000 orang murid sahaja. Ini boleh dijelaskan dengan fakta bahawa penambahan pelajar di sekolah Cina di seluruh Johor Bahru untuk 10 tahun yang lepas (1981) adalah sebanyak 36% (dari 16,589 pada 1981 ke 22,579 pada 1991), iaitu purata penambahan sebanyak 3.6% setahun. Peratus ini agak besar memandangkan penambahan kasar penduduk untuk negeri Johor hanyalah 2.3% setahun. Walau bagaimanapun, penambahan murid-murid yang pesat di kalangan sekolah-sekolah ini bukan suatu perkara yang menyeluruh. Ini kerana penambahan murid Cina di sekolah Cina di seluruh negeri Johor cuma 2.4% sahaja (iaitu dari 94,558 orang murid pada 1981 menjadi 96,918 pada 1991) dalam tempoh masa 10 tahun. Ini bermakna purata pertumbuhan hanyalah 0.24% setahun.

3.16 Penjelasan Penambahan Murid di S.R.J.K.C. di Johor Bahru

Perangkaan di atas jelas menunjukkan bahawa penambahan bilangan murid S.R.J.K.C. di daerah Johor Bahru adalah tidak selaras dengan penambahan penduduk etnik Cina di Johor Bahru sahupun di negeri Johor. Ini boleh diterangkan dengan penambahan migrasi antara daerah kecil dan cantuman Johor Bahru dengan Skudai, Kulai, Masai dan Pasir Gudang. Satu sebab lain mengapa bilangan murid-murid S.R.J.K.C. telah bertambah dengan pesat ialah kerana penutupan beberapa S.R.J.K.C. yang kecil (bilangan pelajar yang kurang dari 50 orang) di beberapa kawasan luar bandar di sekitar daerah Johor Bahru dan lain-lain daerah sepanjang 10 tahun yang lepas. Ini telah menggalakkan lagi penambahan bilangan pelajar S.R.J.K.C. di Johor Bahru, yang secara amnya lebih besar dan ternama.

3.17 Kesimpulan

Kewujudan pendidikan Cina di Malaysia hari ini merupakan satu kejayaan perjuangan komuniti Cina untuk memperolehi legitimasi terhadap bahasa dan budaya Cina(77). Segala ini juga memperlihatkan pendidikan Cina sebagai satu isu politik komunal di Malaysia. Masyarakat Cina secara umumnya melihat dasar kerajaan sebagai diskriminasi terhadap etnik Cina; misalnya dalam pembahagian kewangan untuk kemajuan sekolah; sekolah Cina hanya menerima 7% sahaja daripada keseluruhan peruntukan yang berjumlah \$263 juta dari 1971-1978 (sekolah Kebangsaan menerima 91% dan sekolah Tamil pula 2%)(78). Persoalan dalam kuota untuk mengikuti pengajian tinggi dan lain-lain bentuk institusi pembelajaran kerajaan juga tidak menggalakkan pandangan yang positif diberikan

terhadap kerajaan(79).

Reaksi langsung dari komuniti Cina kini telah jelas menunjukkan bahawa pendidikan Cina terus akan disokong dan dipertahankan untuk masa-masa yang akan datang(80). Fakta memperlihatkan bahawa 93% daripada jumlah pelajar-pelajar Cina kini mengikuti pendidikan Cina membuktikan kesungguhan ini(81).

Manifestasi sentimen identiti etnik terhadap persoalan pendidikan Cina akan ditinjau dalam kajian latihan ilmiah ini. Saya akan cuba melihat kepada corak persepsi identiti etnik yang dipegang oleh para ibubapa yang memilih pendidikan Cina untuk anak-anak mereka. Sambil itu, tinjauan yang sama juga akan ditujukan kepada ibubapa yang memilih pendidikan Kebangsaan, supaya satu pemahaman perbezaan sentimen identiti etnik yang mungkin wujud dapat dikesani. Sentimen identiti ini dikaitkan juga dengan corak sosialisasi dan hubungan jaringan sosial. Berdasarkan tiga aspek ini, kajian latihan ilmiah ini bertujuan untuk memahami faktor pengaruh kepada pemilihan aliran pendidikan anak-anak.

77.Kua, Kia-Soong, op. cit., ms. 1

78.Loh, Kok-Wah, op. cit.ms. 17

79.Ibid., ms. 4-7

80.Kua, Kia-Soong, op.cit.,ms. xiii

81.Loh, Kok-Wah, op.cit.,ms. 19